

Alina MANG

Fără pretenții

Puiu Șerban se numără printre premianții celei dintâi ediții a Galei Noilor Generații CAPUL DE... REGIZOR, festival dedicat exclusiv regiei tinere românești, desfășurat în luna mai la Buzău. Fiecare dintre cele cinci reprezentații distinse urma să ilustreze o direcție anume, iar premiile în sine trebuiau să reprezinte o recunoaștere a calităților de care au dat dovadă tinerii directori de scenă, fie prin modul de raportare la text, fie prin ideea creatoare, generatoare a spectacolului, fie prin modul practic de realizare, scenică, a acesteia. De cele mai multe ori am sentimentul că titulaturile lungi ale premiilor, care conțin explicații pe marginea acestora, sunt de natură să-i marginalizeze pe cei cărora le sunt oferite. Nu l-am trăit și în cazul distincției primite de Puiu Șerban (pe care a împărțit-o cu Radu Nichifor, premiul fiind oferit *ex-aequo*) pentru spectacolul *Chinezii* de la Teatrul „George Ciprian” din Buzău și care avea următorul enunț: „Premiul GHEORGHE HARAG pentru exprimarea prin arta actorului a discursului regizoral”. Indiferent dacă spectacolul a corespuns formulării sau dacă aceasta a fost concepută pentru a justifica premiul, ea a fost bine aleasă și a expus cu claritate meritele regizorului: lucrul cu actorii.

El are această calitate, mai rară de altfel și parcă nu îndeajuns de prețuită. Reușește să-i pună pe interpreți în valoare, să-i facă „să se simtă bine pe scenă” (își exprimă această dorință în caietul-program al festivalului buzoian), ceea ce se resimte în atmosfera generală a spectacolului. Așa s-a întâmplat și în cazul *Chelnerului mut* de la Teatrul ACT sau în *Există nervi* de la Teatrul „Bulandra”. Este adevărat și că, de fiecare dată, a avut de partea sa actori talentați.

În *Chinezii*, Alina Berzunțeanu și Gheorghe Ifrim fac dovada faptului că au înțeles propunerea scriitorului britanic Michael Frayn și a regizorului Puiu Șerban, care, nu încearcă să modifice sensul textului, reinterpretează-l. O simplă vizită, o cină între prieteni, ratată prin apariția unui musafir neașteptat, este pentru autor pretextul propunerii unei viziuni asupra lumii, conform căreia lucrurile cele mai distincte, comportamentele umane opuse sunt doar în aparență astfel. Ele aparțin, în fond, aceluiași tipar și doar par diferite, precum chinezii care, la o primă vedere, sunt atât de greu de deosebit între ei. Pentru a-și demonstra teza, autorul pornește de la însăși negarea acesteia. Alina Berzunțeanu și Gheorghe Ifrim construiesc convingător și cu vervă cele cinci personaje, ilustrând astfel intenția dramaturgului. Se vede că rolurile sunt disecate cu atenție, lucrute matematic, pe motivații clare, explicate, bine înțelese și asimilate. Iar aici ajutorul regizorului este incontestabil. El a știut de asemenea să păstreze sub control umorul spectacolului, parfumul său britanic, acel răs surprins de un zâmbet sarcastic.

Scenografia lui Doru Zanfir, plăcută, este un punct de sprijin al montării și contribuie la ducerea mai departe a ideilor: personajele pot fi văzute și ca simpli pionii pe o mare tablă de șah.

Absolvent al Secției Actorie (1996), al celei de Regie Teatru (1998) de la UNATC, Puiu Șerban aduce în fața spectatorilor buzoieni un spectacol fără pretenții, condus simplu și curat, care rămâne fidel ideii autorului. Un exercițiu teatral bine executat care-i face remarcăți pe realizatorii săi.

Teatrul „George Ciprian” din Buzău – *Chinezii* de Michael Frayn. Traducerea și adaptarea: Petre Bokor. Regia: Puiu Șerban. Scenografia: Doru Zanfir. Distribuția: Alina Berzunțeanu și Gheorghe Ifrim.

Oana BORȘ

Scopul nu scuza întotdeauna mijloacele

Numele lui Cristian Pepino este astăzi sinonim cu arta de animație de la noi. Reușitele sale, inovațiile în realizarea păpușilor și spectaculosul lor, rafinamentul montărilor, abordarea unor teme dificile și majore din marea dramaturgie, rămân de referință. De aceea este destul de trist, ca spectator, să privești o neîmplinire a unui astfel de artist al scenei. Din această categorie, în care nimeni nu dorește, de fapt, a se înscrie, face parte ultima premieră a Teatrului Țândărică, *Robin Hood* după baladele engleze despre Robin Hood și după romanele lui Alexandre Dumas și Henry Gilbert.

„Povestea” acestui spectacol am aflat-o de la directorul teatrului: a fost inițial conceput ca examen de licență pentru promoția de anul acesta a UNATC, cu Teatrul Țândărică drept producător. Scopul investiției din partea teatrului s-a justificat prin intenția de a angaja câțiva dintre tinerii absolvenți și a le da, astfel, posibilitatea, încă de la început, să joace. Astfel spectacolul a fost prezentat având drept interpreți studenții, pentru ca apoi, parte din distribuție să fie înlocuită cu actorii teatrului. În această formulă „definitivă” am fost invitați să vedem montarea. Nimic de zis în ceea ce privește strategia managerială, dar nicidecum o scuza pentru lipsa calității.

Construit pe un scenariu superficial după poveștile robinhoodiene, cu un limbaj licențios având rezonanțe de cartier bucureștean, nu înțelegem căru public se va adresa, de fapt. Cu atât mai mult cu cât rezolvarea situațiilor a